

№ 5 (648)
Травень 2006 р.

Щомісячник Вінницького національного
технічного університету

Адреса сайту ВНТУ в Інтернеті <http://www.vstu.edu.ua>

Борису Мокіну – медаль Костянтина Ушинського

(стор. 4-5)

Управління ВНЗ**ВІДБУЛОСЬ ПЕРШЕ ЗАСІДАННЯ
НАГЛЯДОВОЇ РАДИ ВНТУ**

Термін її повноважень — п'ять років. А одне з основних завдань — сприяти керівництву університету готувати фахівців, які відповідають світовим стандартам.

Ректор ВНТУ Борис МОКІН розповів (доповідь була сформатована у вигляді слайдів) про університет з часу його заснування, про сьогоднішнього нашого ВНЗ і перспективи.

ВІХИ ІСТОРІЇ НАШОЇ

У 1960 році у Вінниці був створений загальнотехнічний факультет Київського інституту харчової промисловості.

Через рік цей факультет став складовою Київського політехнічного інституту.

А ще через рік — Вінницьким філіалом КПІ.

У 1974 році на базі Вінницького філіалу КПІ було створено Вінницький політехнічний інститут — сьомий в Україні в цій групі ВНЗ.

Ще через 20 років, в 1994-му Вінницький політехнічний інститут реорганізований у Вінницький державний технічний університет.

Ректор Борис Мокін розповідає членам Наглядової ради ВНТУ про Галерею увіковічення, яку складають художні портрети тих працівників нашого ВНЗ, які внесли особливий особистий вклад у розвиток нашого університету

21 серпня 2003 року Указом Президента України Вінницькому державному технічному університету надано статус національного. Це ще одне свідчення загальнодержавного і міжнародного визнання результатів діяльності нашого навчального закладу, його вагомому внеску у розвиток української освіти і науки.

Першим керівником ВНЗ з 1960 по 1976 рік був заслужений працівник народної освіти України, кандидат економічних наук, професор Роман КІГЕЛЬ. Роман Юрійович заснував наш вищий заклад освіти, домігся створення на його базі політехнічного інституту, відкрив перші одинадцять спеціальностей. На корпусі № 1 ВНТУ є меморіальна дошка професора Кігеля.

З 1976 по 1989 рік очолював наш ВНЗ заслужений діяч науки і техніки УРСР, доктор технічних наук, професор Іван Кузьмін.

Нині уже 17 років керує нашим ВНЗ заслужений діяч науки і техніки України, доктор технічних наук, професор, академік АПНУ Борис МОКІН. Він вивів Вінницький політехнічний інститут до рівня знаного у світі університету, інженерні дипломи якого визнаються у всіх країнах світу.

УНІВЕРСИТЕТ СЬОГОДНІ

Вінницький національний технічний університет відомий не лише в Україні, а і далеко за її межами, оскільки уже понад 20 років готує фахівців для майже 70 країн Європи, Азії, Африки та Південної Америки.

Структура університету: 14 інститутів (7 профільних, які навчають, і 7 інтегральних). У кожному з навчальних інститутів на західний манер по два факультети. Маємо 47 кафедр. Навчається понад сім тисяч студентів за 32 спеціальностями. Студентів готують понад півтисячі викладачів — головним чином доктори наук, професори та кандидати наук, доценти. (75 відсотків викладачів ВНТУ мають наукові ступені та звання).

ВНТУ — це 12 навчально-лабораторних корпусів, 7 гуртожитків. Фонд науково-технічної бібліотеки університету налічує понад 850000 одиниць друку. Маємо 1200 комп'ютерів, об'єднаних у мережу.

НАШ ВНТУ — ЄДИНИЙ В УКРАЇНІ

Вінницький національний технічний університет — єдиний ВНЗ України,

де не два семестри, а три триместри; де немає пар, а заняття проводяться академічними годинами; де сесію можна не складати, а отримати усі екзамени «автоматом»;

де ефективність аспірантури складає 42-65 % (середня по міністерству освіти — 16 %);

де запроваджена нова технологія гуманізації технічної освіти — готуємо не просто інженерів, а технічну еліту нації;

де на перших двох курсах студенти отримують ліцензовану робітничу спеціальність, яка корелюється з майбутньою інженерною. А тому ми єдиний ВНЗ в Україні, який не має проблем з практикою. Танковий завод імені Малишева щороку просить у нас 120 студентів, хоча поряд «ХПІ». Завод «Авіант» щороку бере 70 осіб, а в Києві технічних ВНЗ чимало. До того ж студенти на практиці заробляють непогані гроші. Хто згоден поїхати

Єдиний у Вінниці виставковий зал скульптури має художній музей ВНТУ. Екскурсію проводить проректор Тамара Бульська

СКЛАД Наглядової ради

Вінницького національного технічного університету

Голова ради — КРЕМЕНЬ Василь Григорович, президент Академії педагогічних наук України, доктор філософських наук, академік НАНУ і АПНУ;

Заступник голови ради — МЕЛЬНИК Валерій Сергійович, професор Інституту системного аналізу НТУУ «КПІ», доктор фізико-математичних наук, член-кор. НАНУ, почесний професор ВНТУ;

Члени ради:

КУТІН Василь Михайлович, доктор технічних наук, професор Вінницького національного технічного університету;

ГУРЖІЙ Андрій Миколайович, перший заступник міністра освіти і науки України, член Президії АПНУ, академік АПНУ, доктор технічних наук, професор;

ДОМБРОВСЬКИЙ Олександр Георгійович, голова Вінницької обласної державної адміністрації;

ЗАЙЧУК Валентин Олександрович, керівник апарату Верховної Ради України, академік АПНУ, кандидат педагогічних наук, професор;

КУЗНЕЦОВ Петро Дмитрович, голова Спостережної ради ВАТ «Маяк», голова Вінницького відділення Українського союзу промисловців і підприємців, кандидат технічних наук;

ДАНИЛОВ Валерій Якович, професор Інституту системного аналізу НТУУ «КПІ», доктор технічних наук, професор;

НАВРОЦЬКИЙ Євген Миколайович, директор Південно-Західної електричної системи НЕК України, заслужений енергетик України;

РОМАНЮК Сергій Андрійович, заступник міністра економіки України, доктор економічних наук;

ЯБЛОНСЬКИЙ Віктор Феодосійович, директор Вінницької філії ВАТ «Укртелеком», кандидат технічних наук.

Державну премію України в галузі науки і техніки заступнику голови Наглядової ради ВНТУ, випускнику нашого ВНЗ, а нині доктору фізико-математичних наук, член-кореспонденту НАНУ, професору Інституту системного аналізу НТУУ «КПІ» і почесному професору ВНТУ Валерію МЕЛЬНИКУ вручає президент України Віктор ЮЩЕНКО

житлового будинку;
усі комп'ютерні центри університету переведено на обслуговування тільки студентами;
і далі нарощуватимемо комп'ютерну базу університету.

МОЖНА МАТИ ЛИШЕ ТАКУ ДУМКУ

— Хотів би привітати всіх вас і себе, що ми удостоєні честі бути членами Наглядової ради такого цікавого і потужного навчального закладу, — зауважив професор Василь КРЕМЕНЬ. — Це і відповідальність, адже кожен з нас має сприяти реалізовувати плани ректорату ВНТУ, з якими нас щойно ознайомив Борис Іванович. Дуже велике враження справила почута інформація. Я знав, що це хороший університет, що керує ним творчий ректор. Але що тут стільки цікавого, унікального, прогресивного і уявити не міг. Починаючи з того, що абітурієнт при вступі пише в заяві дві спеціальності — ту, на яку прагне поступити, і ту, на якій в разі не проходження на першу, згоден вчитися. Дуже вдало, що студенти на початкових курсах отримують робітничу професію, адекватну своїй майбутній інженерній. Чітка, продумана робота. Плани розвитку університету є логічними, і відчувається системне концептуальне бачення розвитку університету в контексті європейської світової освіти з врахуванням реалій українського суспільства. І тут можна мати лише таку думку: схвалити зроблене університетом, схвалити перспективні задуми і взяти зобов'язання всіляко сприяти ВНТУ. Слід відзначити потужну роботу ректорату з керівництва ВНЗ і сприяти поширенню досвіду ВНТУ в системі вищої школи. Спасибі за зроблене, спасибі за довір'я, виявлене нам.

— Приєднуюсь до того, що сказав Василь Григорович, — слово взяв професор Валерій МЕЛЬНИК. — Багато з ідей Бориса Івановича я запозичив. До 2000 року, коли ректор «КПІ» запропонував мені очолити Центр тестування, я не мав ніякого стосунку до освіти. Отож, дуже часто телефонував до Бориса Івановича, радився. Зокрема запозичив ідею, що майбутні першокурсники пишуть в заяві дві спеціальності, а не одну. Ми в КПІ також ввели вступний іспит з фізики. ВНТУ завжди має таке, що можна запозичити.

за межі обласного центру, проблем з працевлаштуванням нема. Цю систему інтеграції навчання з виробництвом запровадили у 1991 році;

чия система дистанційного навчання відповідає європейським стандартам й інтегрується з системою дистанційної освіти країн Європи;

де в кожній кімнаті студентських гуртожитків є телефон й Інтернет (канал 10 Мбіт);

де науковці свої монографії мають змогу видати безкоштовно, а автори посібників отримати гонорар.

Єдиним представником українських університетів у Міжнародній Асоціації винахідників (IFIA), штаб квартира якої у Женеві (Швейцарія), є теж наш університет.

НАЙБЛИЖЧІ ПЕРСПЕКТИВИ

Незабаром відкривасмо спеціальність «електричні системи та комплекси транспортних засобів»;

через рік — ще дві спеціальності: «геоінформаційні системи» та «прикладна математика»;

трохи згодом — новий Інститут екології;

маємо пройти ліцензування на 4 рівень усіх відкритих спеціальностей;

щороку готуватимемо не менше 3 докторів наук і не менше 20 кандидатів наук;

вести в дію реставрований гуртожиток № 1;

підготувати майданчик і розпочати будівництва нового

Рівень

ВАСИЛЬ КРЕМЕНЬ: «ПИШАЙТЕСЬ ТИМ, ЩО РОБИТЕ»

18 травня у нашому ВНЗ відбулось спільне засідання Президії Академії педагогічних наук України і Ученої ради Вінницького національного технічного університету. Вів його президент АПНУ, доктор філософських наук, професор Василь КРЕМЕНЬ.

Насамперед Василь Григорович висловив щирі вдячність ректорату нашого університету, зокрема ректору Борису МОКІНУ за те, що зініціювали таке виїзне засідання і запросили ознайомитись з досвідом ВНТУ стосовно виховної і культурологічної роботи зі студентами.

Президент АПН України розпочав роботу спільного засідання з того, що вручив нагороди науковцям нашого ВНЗ.

— Першим із ректорів нестоличного університету нагороджується золотою медаллю імені Ушинського **доктор технічних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, член Президії АПНУ Борис МОКІН**. Цією нагородою відзначаються вагомі досягнення Бориса Івановича у сфері освіти, науки, педагогіки, його вдалої керівної діяльності одним з кращих університетів України.

— Дуже дякую! Відверто зізнаюсь: ця нагорода для мене надзвичайно приємна несподіванка.

До речі, таку високу державну відзнаку окрім Бориса Мокіна має лише один чільний керівник ВНЗ — ректор Київського національного університету імені Шевченка Віктор СКОПЕНКО.

Почесну грамоту АПНУ Василь Григорович вручив

Тамарі БУЯЛЬСЬКІЙ, проректору з виховної роботи та наукової роботи в галузі гуманітарних наук ВНТУ, директору Інституту гуманітарно-педагогічних проблем та виховання, завідувачу кафедри, заслуженому працівнику народної освіти України, за створення унікальної системи виховної роботи та Центру культурології і виховання студентів ВНТУ, аналогів якому немає в жодному ВНЗ України;

а також грамоти АПНУ

Ларисі АЗАРОВІЙ, доктору філологічних наук, професору, завідувачу кафедри, за створення системи адаптації іноземних студентів до умов навчання в Україні;

Мирославу БОЦУЛІ, кандидату технічних наук, доценту, директору Центру дистанційного навчання

ВНТУ, за впровадження в навчальний процес дистанційних технологій навчання;

Василеві ЛЕОНТЬЄВУ, проректору з навчальної та науково-методичної роботи, за організацію в ВНТУ системи навчальної і навчально-методичної роботи, адекватної європейському рівню;

Віктору МІЗЕРНОМУ, кандидату технічних наук, доценту, директорові Інституту інтеграції навчання з виробництвом, завідувачу кафедри, за створення системи опанування студентами робітничих професій.

— Широ захоплені тим, що побачили у вас в університеті. Художній музей, де такі розкішні виставки полотен, експозиції студентських мистецьких робіт — це вагома складова гуманітарної і світоглядної підготовки, яка сьогодні в Україні нагально потрібна. Був багато разів у ВНТУ, але те, що зробили впродовж останніх років, викликає захоплення. Спасибі вам! — **Віктор АНДРУЩЕНКО, доктор філософських наук, професор, ректор Київського національного педагогічного університету імені Драгоманова** не приховував емоцій, які викликали відвідини ВНТУ. Віктор Петрович розповів про результати дослідження теми «Філософські засади трансформації вищої освіти в Україні». Дослідження проводилось інститутом вищої освіти АПНУ, а безпосередньо керував ним саме професор Андрущенко, донедавна директор цього інституту. Він детально проаналізував філософські засади, на основі яких формувались рекомендації щодо стратегії розвитку галузі та новітніх основ державної освітньої політики.

— Болонські угоди мають виконуватись за умови збереження української педагогічної матриці, сформованої Сковородою, Юркевичем, Сухомлинським, і тих переваг, якими система освіти України завжди славилася в Європі і світі. Сутність процесу навчання — це не тільки збагачення особистості певною сумою знань і професійних навичок, а підготовка людини до життя в сучасному світі, — наголосив Віктор Петрович.

Спільне засідання Президії АПН України і Ученої ради ВНТУ веде президент АПНУ, доктор філософських наук, професор Василь КРЕМЕНЬ

Едність раціонального і почуттєвого у вихованні людини — саме ця теза була домінуючою у виступі **Івана ЗЯЗЮНА, доктора філософських наук, професора, директора Інституту педагогіки та психології професійної освіти АПН України.**

— На жаль, світова система освіти намагається лише сформувати розум, здатність запам'ятовувати інформацію, відтворити її, не зважаючи на те, чи ця інформація опочуттєвлюється. Почуття людини — це основний чинник розвитку розуму. І зараз провідні психологи світу вважають, що основою формування людини є почуття, а розум — це засіб розвитку почуттєвої сфери. Золоте правило етики усіх філософських систем: стався до інших, як ти хочеш щоб ставились до тебе. Це значить урівноважити раціональне і почуттєве. Пам'ятаєте, слова Ейнштейна: «Я свої закони відкрив не розумом, а почуттями. Я більше взяв від Достоевського, аніж усіх знаменитих фізиків».

Про виконання державної програми «Вчитель» розповів **Микола ЄВТУХ, доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник освіти України, академік АПН України, академік-секретар відділення педагогіки і психології вищої школи.**

Гуманітарна складова в змісті інженерної освіти в Україні — це питання готували науковці ВНТУ.

— Насамперед ми надіслали листи в 50 технічних і технологічних університетів України з пропозицією розповісти про стан справ у їхньому ВНЗ з гуманітарної підготовкою і запропонувати своє бачення цієї проблеми на майбутнє, — говорить ректор ВНТУ, академік АПНУ Борис Мокін. — Відгукнулись 30 провідних університетів: НТУУ «КПІ», «ХПІ», «Львівська політехніка»... Їх бачення ми узагальнили в доповідній записці.

А про 15-річний досвід реалізації у ВНТУ свого авторського проекту гуманізації технічної освіти розповіла проректор Тамара БУЯЛЬСЬКА.

— На початку 90-х ми ввели гуманітарні дисципліни, які раніше в Україні в технічних ВНЗ взагалі не читались: «українська культура», «етика і культура», «культурологія»... Створили кафедру історії і теорії культури, якої теж у жодному ВНЗ України не було. І ввели ноу-хау — практичну культурологію. Робили усе для того, аби наші дисципліни студенти сприймали як життєву необхідність. Прагнули створити міні-модель культури, в просторі якої ми могли викладати гуманітарні дисципліни. Університет готує спеціалістів, які зорієнтовані не лише на потреби галузі, а на потреби держави, людини, Землі. Наші випу-

скиники керують областями, містами, підприємствами, є серед них журналісти, міністри, народні депутати... Хіба що президентом України ще не був наш випускник. А приходять до нас першокурсники, які ніколи не були в художніх музеях, в театрі. Ситуація типова взагалі для країн СНД: значна частина молоді не живе в культурі, а протистоїть їй. Ми створили систему не виховної роботи, а систему, яка стимулює студентів до самовдосконалення. З допомогою лабораторії соціологічних досліджень ВНТУ проводимо моніторинги. Так от один із них засвідчив, що тільки 2,2 % студентів нашого університету мають сумнів щодо необхідності викладання гуманітарних предметів у технічному ВНЗ. І це логічно, адже кожна людина значно масштабніша, ніж просто професія.

— Справді, якщо освіта не виховує, то нащо вона потрібна? Я почув тут прекрасну тезу: робите усе, аби людина саморозвивалась. Це стандарти світу. Приміром, освіта в Японії має за домінанту самоосвіту і самовиховання, — ділиться своїми роздумами після виступу Тамари Болеславівни професор Іван Зязюн. — У ВНТУ бачу величезний прогрес — є в університеті ентузіасти, які знають, що треба робити для того, аби інженер відповідав сучасним світовим стандартам. Маєте блискучі, надзвичайно вагомні результати.

Василь Кремень запропонував професору Тамарі Буяльській підготувати статтю для одного із журналів АПНУ про напрацьований у ВНТУ досвід виховання технічної інтелігенції, аби активніше популяризувати його в Україні.

Учасників спільного засідання запросили до актового зали ВНТУ на заняття з практичної культурології. Тема його: «Оркестрова музика». Оркестр народних інструментів Вінницького училища культури і мистецтв імені Леонтовича (керівник Геннадій МУРАЩЕНКО) виконував для студентів і гостей університету твори Віктора ВЛАСОВА, Мирослава СКОРИКА, Левка КОЛОДУБА, Антоніна ДВОРЖАКА.

За віртуозну гру юні музиканти і їх педагог отримали не лише щирі оплески і квіти. Цей чудовий колектив отримав й офіційну нагороду — грамоту Президії АПНУ, про що тут в залі повідомив Василь Кремень. І зауважив освітянам ВНТУ:

— Пишайтеся тим, що робите.

А студентам:

— Вам поталанило, що навчатесь у такому університеті! Хай щастить вам і в житті!

Василь Кремень повідомляє про нагородження оркестру народних інструментів Вінницького училища культури і мистецтв імені Леонтовича грамотою Президії АПНУ

Студенти нашого технічного університету на занятті з практичної культурології. Прислухайтесь до почуттів, викликаних музикою...

ІНСТИТУТ МЕНЕДЖМЕНТУ — ІНСТИТУТ МОЄЇ МРІЇ

Не знаю чому, але чомусь завжди складно придумати початок. Хотілося б вигадати щось оригінальне, не занудливе на кшталт: «Одного дня...» або ще гірше: «Жив-був...». Написати щось таке, аби кожен, хто прочитає початок, плеснув би в долоні і вигукнув: «Ого! Це варто читати далі!» Щось таке, аби змусило серце битись скоріше, аби з'явилась посмішка на устах, аби захотілось дарувати щастя оточуючим, аби вдихнувши на повні груди кисню, розпочати подорож у вир наступних розчерків кулькової ручки, навіть не блимаючи очима (і обов'язково затамувавши подих).

Але, на жаль, нічого такого мені вигадати не вдалось. Отже, я розпочну свою розповідь з першого знайомства з Інститутом менеджменту. Перше, що я побачив, була посмішка. Вона обережно (як до невпевненого школяра) попросила показати їй перепустку студента, щоб я зміг увійти в корпус. Спочатку я злякався, а потім коли згадав, що вже студент і в мене має бути така перепустка, показав її. Далі я побачив десятки схвилованих облич, як потім здогадався — це були першокурсники, моя майбутня велика родина.

Перший триместр (незвична назва для недавнього школяра) мені запам'ятався шаленим зароблянням балів на «допуски» і, якщо пощастить, на більш-менш пристойну оцінку; початком товаришування з хлопцями і дівчатами з моєї групи та перетворення цих взаємин на справжні, дружні; складною боротьбою за вакантне місце у черзі до буфету, щоб придбати собі булочку або млинець, запити їх чаєм та прожогом летіти на чергове заняття; знайомством з викладачами.

Але подолавши «гірську річку з порогами, скелястими берегами, холодною водою у витoku та золотим піщаним берегом, солоною теплою водою у її гирлі» під назвою Сесія, в мене виростили крила та з'явилась неабияка впевненість у власних силах, знаннях та можливостях. Я почувався справжнім студентом: вільно володів такими термінами як «колобок», «типові» та «модуль»; навчився «техніки Цезаря» — вмію одночасно писати лекцію, розраховувати «типові» та розмовляти про назріваючий «колобок»; можу розрізнити криву сукупного попиту від кривої сукупної пропозиції і навіть можу їх намалювати; вмію розраховувати ВВП правильно трьома способами та неправильно ще кількома; навчався на практичній культурології охайно писати, тримаючи зошит на колінах.

А головне, що я набув впродовж мого навчання в Інституті менеджменту ВНТУ — це бути серйозним. І коли хто-небудь мене запитусь: «Чого ти бажаєш? Яка твоя мрія?», я відповідаю: «Моя мрія вже здійснилась, я лише хочу продовжувати студентське життя в Інституті менеджменту — інституті моєї мрії».

Максим КОСТЕЛІЙ, 1МЗВ-05

КОНКУРС WEB-ДИЗАЙНЕРИ

V Вінницький обласний конкурс з WEB-дизайну серед студентів та учнів мав рекордну кількість учасників — понад 200. Представники 16 ВНЗ та 40 шкіл подали на конкурс свої роботи (можна їх переглянути <http://www.konkurs.vn.ua>). Вперше взяла участь у конкурсі юнь Києва та Донецька.

За п'ять років ці WEB-змагання поповнили Інтернет-ресурс Вінниччини на 1000 сайтів. Жоден регіон України не може тут з нами конкурувати. У травні в нашому Вінницькому національному технічному університеті, який і виступив ініціатором таких новітніх змагань, нагороджували їх переможців.

На Хмельниччині функціонують виробничі кластери, а у Вінницькій області створено перший в Україні соціальний кластер, який об'єднав навчальні заклади, комп'ютерні фірми, державні і недержавні організації, аби навчити школярів і студентів основам WEB-дизайну. Саме цей кластер не тільки проводить змагання з WEB-дизайну, а й організовує тренінги та консультації, проводить виїзні засідання в сільських школах. Серед організаторів конкурсу Управління у справах молоді і спорту ОДА, Вінницький обласний інститут післядипломної освіти педпрацівників, Вінницьке відділення асоціації правозахисних організацій студентів, Вінницький міський палац дітей та юнацтва.

Популярність конкурсу засвідчує і те, що його сайт відвідало уже понад 34 тисячі осіб.

Цьогоріч фінальний тур конкурсу відбувся дещо пізніше, а не квітні, як зазвичай. Мимохідь підтвердивши, що в житті випадковостей не буває. Представник Вінницької і Могилів-Подільської єпархії Української православної церкви о. Владислав (знайомий усім як ведучий православної програми на телеканалі «Вінниччина») на урочистостях із нагоди фінішу кількомісячного марафону конкурсу зауважив, що нагородження відбувається якраз напередодні дня... покровителя WEB-дизайнерів. Виявляється, православні WEB-майстри своїм заступником обрали святого Іоанна Богослова. О. Владислав висловив вдячність і нагородив студентів та школярів, які підготували сайти на православному тематику, за їх внесок у розповсюдження Слова Божого.

Традиційно кращі роботи відзначили щедрими призами від спонсорів. Цього року ними виступили фірми «Інтехсервіс», «Арго», «Геліка», Вінницька філія «Приватбанку», студія Web-дизайну «stw»

КОНКУРС • КОНКУРС • КОНКУРС • КОНКУРС МАЮТЬ НЕБЕСНОГО ПОКРОВИТЕЛЯ

design», сервісний центр «Доктор ПК», «Вінницький бізнес-портал» (його директор Роман ВАРШАВСЬКИЙ був переможцем першого обласного конкурсу з Web-дизайну). А призи переможці отримували справді розкішні – сканери, модеми, флеш-пам'ять, принтери, ліцензовані диски для вивчення продуктів, що використовуються у WEB-дизайні...

Тож, переможці першого туру серед школярів: у номінації конкурсу «Найкраща програмна реалізація» — **Станіслав ПУБЛІКА (Вінницька ФМГ № 17)**, «Найкраща графічна реалізація» — **Ігор ПОЛІЩУК (м. Козятин, ЗНВК № 5)**, «Найкраще інформаційне наповнення» — **Дель Росаріо Сердюк Ернест (СЗОШ № 6 Жмеринки)**. Оскільки цього року досить багато подали робіт учні сільських шкіл, журі, створивши для них додаткову номінацію, переможцем визнало **Олександра ЗАПЛІТНОГО (село Жабокричі Крижопільського району)**. Сашка виховує бабусю, тож разом з нею він радітиме своєму призові — сканерові.

Студенти-переможці першого туру:

«Найкраща програмна реалізація» — **Олександр ЗАПЛІШНИЙ (студент-заочник ІНІТКІ)**, «Найкраща графічна реалізація» — **Сергій РОМАНЮК (студент групи 2ПЗ-02)**, «Найкраще інформаційне наповнення» — **Денис КАСТРИШИН (нині першокурсник ІНІТКІ, а торік переможець серед школярів)**.

Директор Інституту інформаційних технологій і комп'ютерної інженерії ВНТУ, доктор технічних наук, професор Олексій Азаров зауважив:

— Дуже приємно, що наш конкурс стає все популярнішим. Участь у цьому конкурсі є дуже гарною школою для майбутніх спеціалістів. А про свій фах наша юнь думає заздалегідь — нині у конкурсі взяли участь два третьокласники **Андрій НІКІТЧЕНКО та Олександр РУДИК**. Наш Інститут інформаційних технологій і комп'ютерної інженерії навчає студентів за п'ятьма спеціальностями: «програмне забезпечення автоматизованих систем», «інтелектуальні системи прийняття рішень», «комп'ютерні системи та мережі», «адміністративний менеджмент у сфері захисту інформації з обмеженим доступом», «захист інформації в комп'ютерних системах та мережах». Нещодавно у нашому університеті відкрито академію CISCO, сертифікат якої є важливою перевагою для будь-якого спеціаліста. Хочу нагадати, що переможці цього конкурсу мають пільги при вступі до ВНТУ.

На урочистостях з нагоди нагородження для переможців конкурсу і усіх присутніх співали студентки ВНТУ **Наталія РИХЛЮК** і **Юлія КОВАЛЬЧУК**, **Ярослав ФІЛІП**.

— Конкурс проводився у два тури, — розповідає **ініціатор обласного конкурсу з WEB-дизайну, доцент Олександр Романюк**. — А потім переможці першого туру виконували кваліфікаційну роботу за виділений проміжок часу. Усі фіналісти отримали фотографії й тексти про Вінницю. Впродовж чотирьох годин повинні були створити сайт про наше місто.

Директор Інституту ІТКІ Олексій АЗАРОВ нагороджує переможця V конкурсу з WEB-дизайну серед студентів Сергія РОМАНЮКА

Отож, журі, яке склали 30 осіб — окрім технічних фахівців увійшли й психологи та культурологи, визначило, що найкраще із завданням впорався **студент ІНІТКІ ВНТУ Сергій РОМАНЮК**. Він і визнаний переможцем конкурсу з WEB-дизайну серед студентів. На згадку про конкурс отримав супер-приз — лазерний кольоровий принтер. А серед школярів найдовідженішу роботу створила **Анна ПАНЧУК, учениця Гайсинської інтернат-гімназії**. Її супер-приз — сканер.

До речі, переможці попередніх обласних конкурсів **Сергій ЗАХАРЕНКО, Сергій РОМАНЮК, Олексій МОСКВІН, Владислав ДЕМЕНЧУК, Станіслав ПУБЛІКА** перемогли і всеукраїнському конкурсі з WEB-дизайну. А робота з web-дизайну студента **Сергія РОМАНЮКА** на міжнародному конкурсі в США витримала три відбіркові тури й увійшла до 200 кращих студентських сайтів світу з понад 5000, які брали участь у конкурсі!

V Вінницький обласний конкурс з WEB-дизайну завершився, а усі його сайти залишились — вони безкоштовно розміщені в Інтернет.

ВІТАЛІЙ ПЕТРУСЬ — ПЕРЕМОЖЕЦЬ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО КОНКУРСУ

В Івано-Франківському національному технічному університеті нафти і газу відбувся Всеукраїнський конкурс студентських наукових робіт з розділу «нафтова і газова промисловість».

Конкурс проходив в два етапи. На першому, заочному, фахівці відібрали п'ять кращих робіт, серед яких другий етап мав визначити найкращу. Власне другий етап відбувався як науково-технічна конференція. Конкурсанти з усієї України доповідали про результати виконаних ними наукових робіт, що були подані на конкурс.

За висновками конкурсної комісії перше місце здобув магістрант нашого Вінницького національного технічного університету Віталій ПЕТРУСЬ. Друге і третє призіві місця посіли представники Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу та Сумського державного технічного університету. Усі

учасники другого етапу отримали нагороди — пам'ятні подарунки і призи.

Науковий керівник магістранта Віталія Петруся кандидат технічних наук, доцент кафедри теплогазопостачання Іван КОЦ відзначає значні наукові здобутки хлопця. Зараз Віталій виконує наукову роботу, що пов'язана із розробкою та дослідженням насосів із гідравлічним та пневматичним приводом. Ним розроблено ряд перспективних конструктивних рішень насосів. На одному із вінницьких підприємств розпочато випуск установочної партії однієї із конструкцій насоса для гірничої промисловості.

До речі, Віталій нагороджений грамотою ВНТУ як один із кращих студентів-винахідників університету. Тож, побажаймо юному науковцю успіхів і надалі!

Володимир РИНДЮК,
декан ФТЕГП

Наше довкілля

ПРОТИ ВІННИЦЬКОГО ЧОРНОБИЛЯ

Вінницький національний технічний університет завдяки зусиллям його творчого колективу під керівництвом ректора, академіка АПНУ Бориса МОКІНА стає все більш шанованим і знаним ВНЗ не тільки в Україні, але й у Європі. Нещодавно **завідувача кафедри хімії та екологічної безпеки ВНТУ, доктора технічних наук, професора Василя ПЕТРУКА на конкурсній основі обрано головним експертом Євросоюзу з екологічних проектів України по Подільському регіону.**

Екологічний стан Вінниччини останнім часом все більше викликає тривогу. Євросоюз за цим уважно стежить, адже Україна прагне до нього долучитися. Він сьогодні готовий надати організаційно-фінансову допомогу, аби нарешті у нашій державі реально і безповоротно почали вирішуватися накопичені за останні десятиліття болючі екологічні проблеми: відсутність систем організації управління і поводження з відходами як промисловими, так і побутовими; жахливий стан ґрунтів, атмосферного повітря, водних ресурсів; нераціональне і хижацьке природокористування; пострадянська психологія і низька екологічна культура значної частини населення. Це неповний перелік того, що потребує невідкладної уваги новообраної влади і всіх громадян нашої держави.

Насамперед експерти Євросоюзу звернули увагу на відсутність у Вінниці (та й на Вінниччині загалом) бодай одної сміттесортувальної дільниці чи сміттєпереробного заводу. Для прикладу: у Данії (а її територія співрозмірна з нашою областю) успішно функціонують 37 сміттєпереробних заводів. З Вінниці щодня вивозиться на Стадницький полігон близько 1,5 тис. м³ побутового сміття. А Стадницьке сміттєзвалище мало б бути закрите ще у 1994 році. На ньому сьогодні складовано понад 7,5 млн. м³ (це близько 5 млн. тонн) твердих побутових відходів.

Конфлікт з природою й мешканцями навколишніх сіл наростає, адже фільтрати з цього полігону проникли у водоносні горизонти і доходять до басейну річки Південний Буг. Це спричинює збільшення кількості інфекційних захворювань людей, що проживають навколо полігону. Зростає кількість таких хвороб і серед мешканців обласного центру. Фахівці цю ситуацію кваліфікували як «Вінницький Чорнобиль». Такому безглуздю і безвідповідальності, зокрема влади, треба покласти край.

Тут своє слово мають сказати вчені. Насамперед нашого ВНТУ, науковий потенціал якого спроможний сьогодні запропонувати технологічні рішення, що здатні значною мірою вирішити ці серйозні проблеми.

Зараз активно працює робоча група під керівництвом начальника управління екології та природних ресурсів у Вінницькій області Олени ЯВОРСЬКОЇ. Задача — опрацювати та науково обґрунтувати рішення, зокрема управлінські, організаційні, фінансові, правові. Наступний крок — бізнес-план і проект, зокрема системи сортування та сміттєпереробного заводу у Вінниці, інших великих містах регіону. Ці об'єкти стануть привабливими для інвесторів Євросоюзу та вітчизняних підприємців. А також розроблення найближчим часом регіональної програми поводження з твердими побутовими відходами у Вінницькій області, яка б чітко регламентувала кроки влади з врегулювання цих проблем. І провідному експерту Євросоюзу професору Василеві ПЕТРУКУ тут належить найвідповідальніша роль.

На черзі — проблема невикористаних, некондиційних, непридатних пестицидів, яких у області накопичено понад 2000 тонн. А це не що інше, як діоксини, різке зростання захворюваності й смертності.

Фах

Рампа

МИ І «ElcomUkraine 2006»

Компанія «Євроіндекс» запросила усіх бажаючих відвідати десяту ювілейну міжнародну виставку енергетики, електротехніки, енергозбереження «ElcomUkraine 2006», яка проходила у виставковому центрі «КиївЕкспоПлаза».

«ElcomUkraine» є найкращою в Україні виставкою промислових технологій, де провідні вітчизняні та зарубіжні компанії представляють новітні розробки в цій сфері.

Цього року виставка була надзвичайно масштабною. У «ElcomUkraine 2006» взяли участь понад 300 провідних українських і зарубіжних компаній з Австрії, Греції, Індії, Китаю,

Македонії, Росії, США, Франції. Були представлені національні стенди Бельгії та Туреччини, офіційна експозиція Німеччини, організована за підтримки Міністерства економіки ФРН і Німецької асоціації електротехнічної та електронної промисловості.

«ElcomUkraine» – єдина в Україні виставка тематики «Енергетика, електротехніка», яка має сертифікат Всесвітньої асоціації виставкової індустрії UFI.

В Інституті електроенергетики, екології та електромеханіки нашого університету вже стало традицією відвідування цієї виставки. Заступник декана з виховної роботи факультету електроенергетики Віктор Зелінський щороку організовує екскурсію на «ElcomUkraine 2006» для студентів та аспірантів, які цікавляться новітніми технологіями.

Віктор Зелінський, заступник декана ФЕЕ:

«Уже 7 років наші студенти відвідують виставку «ElcomUkraine», спілкуються там зі столичними фахівцями, котрі, до речі часто є нашими випускниками, які працюють на підприємствах і представляють на виставці новітні розробки. Виставка цікава, корисна, оскільки є можливість ознайомитися з дорогим сучасним обладнанням. Краще один раз побачити, ніж сто разів почути».

Володимир Андрійович Видмиш, асистент кафедри ЕСС:

«Виставка є корисною не лише для студентів. Побачити нове обладнання, яке найближчим часом буде встановлено на підприємствах, сприяє розширенню практичного досвіду».

Роман Мельник, ст.гр.2ЕС-02:

«На виставці я знайшов багато матеріалів для своєї бакалаврської роботи. Поспілкувався з людьми, які безпосередньо працюють і розробляють обладнання, познайомився зі своїм можливим майбутнім роботодавцем».

Зоя Козачинська, ст.гр.ЕСМ-02:

«Виставка щороку розширює свою географію. Компанії з різних країн обмінюються досвідом і це, на мою думку, є надзвичайно корисним, адже стимулює до нових пошуків».

Дмитро Козлов, ст.гр.2ЕС-02:

«Завдяки виставці, я розширив свої знання про вітчизняного виробника електрообладнання. Приємно було побачити, що Україна активно займається розробками новітніх технологій».

Андрій Джигалюк, ст.гр.2ЕС-02:

«Виставка «ElcomUkraine» – видовищний пізнавальний масовий захід. Мені сподобався високий рівень рекламних матеріалів, адже потрібно вміти і виробляти, і продавати свої розробки».

Для нас, майбутніх фахівців, «ElcomUkraine» є важливим кроком вперед. Виставка допомагає нам поєднувати теоретичні знання з практикою, чіткіше розуміти ті проблеми, які вже вирішені, завдяки новим розробкам, побачити перспективи розвитку, спонукає до активного наукового пошуку.

Світлина Андрія Огніщенка, ЕСМ-02, ІНЕЕЕМ

НЕ ДЗЕРКАЛО, А ЗБІЛЬШУВАЛЬНЕ СКЛЮ

Вінницький академічний музично-драматичний театр імені Садовського підготував виставу «Майська ніч» за Гоголем. Класика? Так! Але не застигла, а жива, сучасна. Вистава з'явилася у репертуарі театру у цьому сезоні і одразу зачарувала вінничан своєю красою і ширістю.

Студенти нашого університету Ксенія БІЛОУС та Галина ДЕРМАН від імені студентства та усього колективу ВНТУ привітали акторів, подякували за незабутні враження, які наповнюють наше життя, охороняють душі від метушливого існування.

Дуже приємно відзначити, що наш улюблений театр молодшає – у виставах активно бере участь творча молодь. Всі вони – майбутні зірки вінницької сцени, які розуміють, що сьогодні проблеми є скрізь, але треба сподіватися на краще, самовіддано робити свою справу і знати, що без духовності, без краси, без вічних цінностей людина існувати не може.

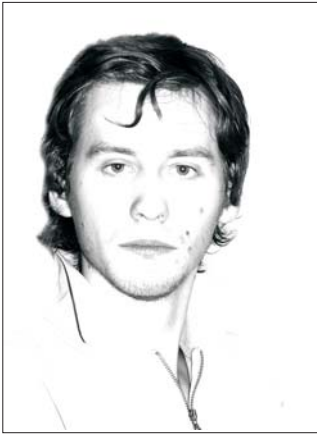
Сподіватимемося, що нова сучасна українська драматургія, яка народжується і у Вінницькому академічному музично-драматичному театрі імені Садовського, дозволить правді нинішнього суспільства повноцінно звучати зі сцени.

І нехай для Вінницького театру завжди актуальними будуть слова Маяковського: «Ставь прожектора, чтоб рампа не померкла, чтоб действие мчалось, а не текло! Театр – не отражающее зеркало, а увеличивающее стекло!»

СТУДЕНТСЬКА МУЗА

Як уже повідомлялося в минулому числі нашого часопису, згідно рішення Ученої ради ВНТУ в університетському видавництві «УНІВЕРСУМ-Вінниця» виходять друком три поетичні збірки активістів «Студентської Музи» — Оксани БАРБАК (група 1АМ-01), Дмитра ШТОФЕЛЯ (МА-02), Сергія БІЛОХАТНЮКА (РТ-03). Нині, слідом за щасливою О. БАРБАК, завітав зі збіркою «Штормове попередження №...» в руках та готовністю відповідати на принагідну анкету «Імпульс» розчулений і замріяний Дмитро ШТОФЕЛЬ. Нагадаємо, що це особливості ВНТУ — жоден університет України до свого часопису не видає збірок літературних творів.

Публікуємо, окрім відповідей, кілька вибраних зі збірки поезій та вступне слово до неї М. СТРЕЛЬБИЦЬКОГО під назвою «Дмитро Штофель після Михайла Доленга».

1. Що у Вашому житті значить ця книжка? Як до неї йшли?
2. Плани на майбутнє — життєві і творчі.
3. На яке питання було б цікаво відповісти?

1. Перша книжка, мені здається, завжди є ніби точкою опори, своєрідним стягом, на який обертаєшся все життя. Якими б високими не були наступні літературні досягнення, найближчою і найдорожчою для автора залишиться, напевно, перша книга. Для мене це більш знаково тому, що в ній зібрані твори досить великого часового проміжку — по суті, від самого початку моєї творчості. Можна навіть сказати, що я йшов до неї все своє творче життя. Тому я дуже вдячний всім, хто допомагав у її виданні: М.П.Стрельбицькому, без якого цей проект не відвувся б, співробітникам видавництва «УНІВЕРСУМ-Вінниця», колегам-віршникам, друзям, які мене підтримували, і, звісно, рідному університету, адже книжка видрукувана саме за ухвалою Ученої ради ВНТУ.

2. Хочу здобути дві Нобелівські премії: одну наукову, а другу літературну. А ще достойно закінчити університет і об'їздити (обійти) всю Україну.

Мрю говорити слово Людина з великої літери.

3. Напевно, вам буде цікаво, звідки взялася назва «Штормове попередження», та ще й «№ ...» Взагалі, поезія завжди несе в собі якесь застереження, передбачення — така її природа. Але люди часто не чують або не хочуть чути її голосу. Тому ми вже втрачати лік цим попередженням. А найважливіше, щоб вони не зазвучали вже під час шторму.

Хотілося б розповісти, як народжується вірш. Але кожен вірш народжується по-своєму, завжди якимось по-новому. Він завжди плететься зсередини, якщо він не виходить з глибини твого ества, то це не вірш. Завдання поета полягає лише в тому, щоб відчувати його, вхопити і вкласти у вербальні рамки. Насправді, це не так складно, як може здатися на перший погляд. Кожна людина всередині поет. Недарма ж раніше поезія вивчалася як загальнообов'язковий предмет. Поезія допомагає нам бачити цей світ, відчувати найтонші його струни, найпотаємніші порухи життя, найчуттєвіші спалахи душі. Поезія оточує нас, її достатньо просто впустити до свого серця, не затулятися від неї — і тоді ви отримаєте справжнє задоволення!

*
Все довкола лиш блюзнірство.
Трохи правди у іконах.
Дихає плюгаве місто
За життя і після скоу.
Зорі власти не встигають,
Душі в чергах на віки.
А між пеклом і між раєм
Дотик милої руки.
— Пропустіть мене без черги,—
Просьте душі вперебій.—
Скоро наступає червень,
А в нас очі голубі...

Все довкола лиш блюзнірство,
Сміх і сльози, радість, біль,
Відчай і жага до дійства...
Тільки очі голубі..

*
Броньовані двері, зачинені авта
блукають шляхами з учора до завтра,
боронить войований мріями світ
корони, готелі, гравюри та шахти,
і гроші, що вмють по-різному пахти,
і тих, хто за світом встигає услід.

Закутий світанок колишеться стиха,
і полудень, наче доби тиха стріха,
обманює, ніби ворушиться день.
А світ і без того наповнений сміхом,
І от уже пройдена вічності віха,
а вічність в долоню впаде.

*
Передбачити хотілось,
Як зійде на сході сонце,
По руці його читати
Пророкуючі слова;
По очах пізнати зливу,
Подружитись з нею вчасно
Й, знаючи все наперед,
Закохатися у неї;
Кинути на картах вітру,
Шелестітиме він в полі

Диво-колосом пшениці,
Чи втече між лист кучери;
І струмка журки втручання
Попідслухати потайно
У пташине а capella,
Всі його думки вгадати
Й зберегти ту таємницю;
Вчути каменя легенду
Й дивну байку діда-бука;
Світ міняти — не планету,
На усе людина здатна!

ЗАГАДКА

вранці коли ти вмиваєш
своє личко небо стає
ледь світло-рожевим
перейнявши частинку
твоеї вроди

коли ти дивишся у небо
твої очі стають такими
глибокими що в них
можна створити новий світ
і небо заціпенівши стає
безмежно блакитним щоб
у них не загубитися

коли ти розпускаєш коси
від захвату небо стає
таким же легким і
русявим
воно нестримно червоніє
коли ти мрієш
й чорніє від смутку коли
тебе не бачить

а сьогодні небо раптово стало золотим
і я вже не відаю що це означає

СМАГЛЯВІСТЬ

Все біле аж іскриться на смаглявому,
яке іще смаглявішим стає.
Стару платівку пристрасті поставимо
і, звісно, щось допишемо своє.
Волосся мокре хвилями пускається,

немов його буй-вітер породив,
а дві берізки пошелки вагаються,
чи засмагати їм, чи бігти до води.
На плесі тихо, крижень лиш, злітаючи,
залопотів стурбовано крильми.
Вже не від спеки нам з тобою гаряче,
а від смаглявості й вечірньої п'їтми.

*
увявіть асфальт водою
і тоді ви осусяте
що по ній ходити можна

та до часу зупиніться
щоб не стало вам на думці
з головою в брук пірнати

НА ПАПЕРІ

покручений реп'ях
відомий залицяльник
поміж своїх звитяг
червоне до лица
і квітка до вінця
береться натурально
немов за очі карі
і вже навіки в парі

та їх любов оця —
то страчений гербарій

*
Чого ти шукаєш в очах її світликх?
Вона їх відводить угору частіше.
Вночі обіймаєш частиночку світу,
і дотик до неї надією тішить.

Дрімотно ховаєш за вигадку дійсність,
ти брешеш собі, та собі не повіриш,
і щастя чомусь саме тут не подіє.
Писати не міг і не зможеш ти вірші

про погляд, який утікає невпинно,
про погляд, що сумно сміється у вічі,
про погляд дорослого в оці дитини,
про погляд, який пам'ятатимеш вічно.

ТАРАН

Широкий крок,
упевненість в очах,
і між зірок
блукає страх.

Мій крок твердий,
у стопах біль.
Мене не збий,
автомобіль.

Ти кліпнув фа-
рами — програв
мені зухва-
лий стик заграв.

Праворуч — ніч,
ліворуч — теж.
Лиш фар вогні,
і ти ідеш.

І я їду.
Вже близько ти.
Вішуй біду,
життям плати.

І крок убік...
Я відійшов.
Зігнав в тупик
кипучу кров.

...мені іти...
твій звук утік.
Колись і ти
повернеш вбік!

Кришталеvim цвітом
буйно-марних днів
ти створив завіти
для нових світів.
Ти створив там небо,
ти створив моря,
ти створив для себе —
то твоя земля.
Заховай ретельно
вхід у власний світ,
отоді, напевно,
ще один завіт
ти напишеш стиха,
як давно хотів,
і загубиш вихід
зі своїх світів.

Як хочеться сховатися, втекти,
накритися розчавленим свічадом...
і не питати нічєї ради,
а просто зникнути в проваллі самоти.
На самоті кохати і любити,
і думати лише на самоті:
а як весна із поля „на щиті“
ще буде пахнути нестримно соковито?
Та ні, весна безсмертна —
це так реалістично навесні,
і так брехливо влітку... —

навісні

блакитно-білі стелі ще не стерті
сліпими кроками
осені високої —
непокриті коси
на небесні роси —
і помие голову
пофарбує оловом
небо і хмарки,
суриком — листки
точить землю барвами
всіх поставить парами...

займе всі кутки

Яка невдячна доля: споглядання
чужої — ні, не щастя — сліпоти,
непомічання власного страждання,
том? сховатися хочеться, втекти.
Всі гнані по кутках, неначе миші,
та все ще поки є пусті кути,
а стіни у кімнаті вищі й вищі:
нема де зникнути,
сховатися,
втекти.

МУЗИКА ОСЕНІ

Усе у світло-сумному оточенні;
Лист опада, і час опада,
Тихо-самотньо плине вода —
Музика осені.
Сонце не спілить, очей не лоскоче,
Простір стоїть нескінченно мрійливий,
Вітер бринить і невидима злива —
Музика ночі.
А вітер, неначе хвацький диригент,
Все важчі і важчі запитує звуки,
Та в музикантів не падають руки —
Повен весь світ музикантами вщент.
Дятел — ударник, а сич — валторніст,
Тополя — перкусія, скрипка — труба,
Бандура — то дощ, чиясь ще на флейті губа,
А сам диригент додає власний свист.
А ти тільки слухай — найліпшу з сонат,
Що були колись Весесвітом складені,
І не треба квитка — будь у осені мареві —
Так її зрозумієш ти краще в стократ.
І поле безмежне для вільних ідей
Музиканти лишають вельможно —
Усе, що захочеш, знайти отам можна
І для людей, і про людей.
Вис?ко дзвенить неблизький небосхил,
Земля додає і басових акордів,
І ось тут, на землі, ти позбудься погорді,
Забажай мати пару посріблених крил,
Щоб зарватись у повінь мелодій і сполохів,
сподівань, сповідань, неосяжних щедрот,
Збагатившись переліком ліпших доброт,
Заверши на землі відчайдушне це коло.
Коли забуваєш, що звесився людиною,
Коли сновигаєш на пісні, на крилах,
Що осяє кров, наче день, в наших жилах,
Треба побути для світу шпариною,
Крізь яку всі мелодії йдуть незапрошені.
Лист опада, і час опада,
Тихо-самотньо плине вода —
Музика осені.

Якої темряви настане
володарство в кімнаті цій,
коли наповнить стіл ніврана,
застигнувши в гімнастиці
довколишніх стільців?

Коли кватирка з млявим скрипом
запросить листя жовтий лет,
незграбна скриня тихо-скрито
відчинить свій, давно закритий
іржавий шпінгалет.

Цікавість, що листку властива,
із вітром вклавши договір,
чекаючи зі скрині дива,
потрапила в бажаний вир,
протерлася до дір.

Метнувся прожогом листок
в прочинену щілину,
забувся, гнаний, начисто,
очікуючи вражень сто,

веселий світ покинув.

Подзенькнув ключик за дверима,
і промінь світла дав у ніч.
Листку весела в скрині рима:
сто першим дивом став у ній,
закритий в чавуні.

А під листком, хоч невеличке,
кубельце звила миша тут.
Та миша гризти мала звичку,
чудову віднайшла тут нічку —
не відшукать коту.

**ДОЩ ПЕРЕСТАЄ ПЕРЕД СВІТАНКОМ
ПОЕМОВІРШ**

Як весело ходити у живому світі на
могилу свого тіла!
Скуштуйте, якщо випаде нагода, —
не пожалкуєте.

Він вирішив лягти у ліжко,
відкинув ковдри душ холодний
і розпростерся в темряві
кімнати,
утупивши у сутінь стелі —
то пак у світле небо —
позір мнимий третього
живого ока. Давно вже здогадався,
де і навіщо орган цей. Людині
проте про те він жодній ані звуку,
себе включаючи. Людиною вважав-бо
себе Він майже від народження
і сумнівався двічі тільки:
коли на дві ноги постав уперше,
як роблять те незграбні ведмежата,
й тоді, як падав п'яний непригомно,
як пада дошка. Ніби крокодил,
якого на хвоста поставили
й пустили. Проте не зараз. Нині Він —
людина, що хоче думати.
Для того й ліг, тамуючи чухання:
найлегше думати, коли
ти бачиш сутінь замість стелі,
і час на декілька годин стає
не часом, а блискамою запізнилих авт,
що проїжджають стінами і
по слуху, на хвилину перегукуючи дощ.
А Дощ ішов сюди давно,
ішов, ішов і тут спинився,
зішлулися (бо, певно, прохолодно)
і працював неквапно, але зріло.
Він довго подумки лежав
й гадав, про що б йому подумати.
«Ні, все приємне вже давно
попередумано до мене,
придумати нові домени —
оце все, що мені дано».
Він знав, що вигадає дещо,
точніше не вникав ніколи передбачав,
тому й не знав, чому навчатись —
учив усього, так, потроху,
новини слухаючи денні.
Він просто знав, що навесні
дві тисячі якогось року
він стане генієм на мить,
на мить ласкаву, мить широко...
І Він подумав, що йому
ніхто й ніколи не завада,
й спшити нікуди. І в шум
дошу пірнув шодуху,
почув,
про що мислює Дощ.
Той не помітив, бо нудною
є праця на одному місці,
з якого Дощ вже не рушав.
Та раптом на втонулому асфальті

Дмитро Штофель після Михайла Доленга

Ботанік, доктор біологічних наук, український поет Михайло Доленго спромігся у першій половині ХХ ст. продовжити ще Лукрецієм започатковану традицію — дати своєрідний симбіоз природничо-наукового й поетичного мислення. Прикметно, що на його неповторних віршах гранив і врешті вигранив свій дослідницький талант такий визнаний критик і літературознавець, як В'ячеслав Брюховецький (нині більше відомий в ролі президента Києво-Могилянської Академії).

Дмитро Штофель, четвертокурсник Вінницького національного технічного університету (спеціальність — конструювання медико-біологічної апаратури), Доленга нагадує віддалено. Мова, отже, не про наслідуваність, а про певну типологічну спорідненість. Не по літах врівноважений систематик природних реалій та психологічних рефлексій Штофель-поет кращими своїми віршами таки ж кваліфікується на продовження доленгівської ліричної тра-

диції.

До речі, й з біологічною наукою Дмитро, що спочатку, було, збирався до медуніверситету, нині, обравши фах інженера, продовжує знатися. Потелефонуйте йому удень або вночі, поспитайте про будь-якого злака, деревця чи бур'янця властивості та латинське ймення, — без запинки відповідь і розповідь. У темах геологічних також не профан. Переходячи ж від природи зримої до невидимої, тему для бакалаврського свого дослідження сформулював: «Методи і засоби підвищення різкості зображень мікробіологічних об'єктів». Зі слів наукового керівника цього дослідження доцента М. М. Данильчука, виконується воно відмінником навчання на вищому рівні студентських здібностей і старань.

Зрозуміло, що, як на наш прагматичні часи, першим фахом Дмитра стане наука або винахідництво, конструкторські розробки. Але віриться, що й без літературної творчості йому вже не обійтись. Якщо так, то доленгівський варіант поєднання двох сфер творчої діяльності буде вагомо продовжено.

Втім, за умови сумлінного ставлення до обох своїх хистів, Д. Штофель зможе дістати навіть деякі переваги порівняно зі знаменитим попередником. Підстава перша для такої перспективи — те, що інженерна наука й поезія все-таки відносно більш віддалені галузі, ніж ботаніка та поезія; ця більша віддаленість за умови цілісної особистості творчого індивіда здатна послужити додатковим джерелом творчої енергії. Окрім того, за Д. Штофелем — це й неабиякий хист драгомана: це перекладацьке конструювання й реконструювання сенсів і текстів з часом, вважаю, здатне буде захопити його інженерне єство більшою мірою; поважні ж завдання (наприклад: дати українцям українського Роберта Фроста) варто б ставити перед собою уже сьогодні. Ставити й виконувати! Адже відчуття Фростового художнього світу у Штофеля є. Воно, це відчуття, як на мене, досить глибоке, засноване на спільному «ботанічному» підході до феномену життя, усвідомленні, що в природі «ніщо золоте не живе».

В оригінальних віршах «раннього» Дмитра Штофеля іноді — хай не для каламбуру сказано! — бракує оригінальних метафор та порівнянь, вибагливих рим. Але й у таких випадках він, як правило, спромагається на самобутній стилістичний акцент, несподіваний поворот ліричного сюжету. Подібним чином і семантика назви збірки «Штормове попередження» добула ним з периферії тексту зовсім «не програмного» вірша. Хто має вуха (слух поетичний!), той чує й таке: інтонаційна розмаїтість, активні (подекуди аж ніби волюнтаристські!) сьогоднішні вправлення Штофеля з поетичним ритмом не позбавлені сенсу власне версифікаційних досягнень. Вони по-своєму суголосні нашій добі — добі виборсування з інформаційного хаосу й засилля поп-культури.

Як переказують мені з Києва, нині у видавництві КМА готується до друку найповніше видання віршів та наукових праць Михайла Доленга, дбайливо впорядковане все тим же В. С. Брюховецьким. Статись може, Дмитро Штофель зустрінеться з Доленгом на полицях книгозбірень? У добрий би час!

Так чи інак, одна важлива традиція вітчизняної культури актуалізується.

Якщо ж у знаному своїми новаторствами ВНТУ з часом виникне факультатив для майбутніх винахідників «Поезія та поетичний переклад як структури творчого проектування», без посилань на Штофеля й штофельівське нам не обійтись.

Михайло Стрельбицький, лауреат премії в галузі літературно-мистецької критики ім. Олександра Білецького, доцент кафедри культурології, керівник творчої асоціації «Студентська муза» Вінницького національного технічного університету

**22 травня — День перепоховання
Кобзаря на Чернечій горі**

ШЕВЧЕНКО — ДЛЯ УСІХ СТОЛІТЬ

Минає 192-га Тарасова весна. Уже вкотре зібралися студенти й викладачі кафедри мовознавства на Шевченківські читання.

У читальному залі нашої бібліотеки урочисто й водночас затишно. Співробітники бібліотеки підготували виставки. Зустріч з Шевченком — це завжди щось надзвичайне. Ведучі Катерина Іоніна та Марина Мещерякова (студенти групи АВ-05) не лише нагадують основні віхи життя і творчості цієї великої людини, але й запрошують до бесіди. Про яскраві маловідомі епізоди життя Шевченка розповідає наш гість — член Спілки письменників України, поет Юрій Сегеда. Пісня «Ой, за гори кам'яно!» у виконанні гурту «Оберіг» стає музичним фоном і налаштовує на ліричний лад. Чимало бажаючих прочитати вірші поета: «свого Шевченка» читають студенти підготовчого відділення Надія Висотюк, Наталя Кондратюк, Інна Коваль, Ольга Ліщук, Любов Дулесова, студенти 1 курсу — Лариса Ребезюк (АМ-05), Катерина Іоніна та Марина Мещерякова. Шевченковий заповіт «учитесь, читайте, і чужому навчаєтесь, й свого не цурайтесь» виконують наші іноземні студенти: першокурсники Твам Аднан (Палестина), Чавез Давід (Еквадор), до яких приєдналися й іноземні студенти підготовчого відділення Луїс Контеррас (Еквадор) і Франк Джомо Нзуеса (Камерун).

Дмитро Бевза грою на бандурі нагадує про музичні здібності Шевченка.

«Заповіт» звучить українською, російською, французькою, іспанською, арабською, китайською і мовою есперанто. Його читають Тетяна Охрімець, Іван Ако (Камерун), Сінді і Андреа Зуріта (Еквадор), Ахмед (Палестина), Хаокоу (Китай), Лорена Ередія (Евадор), Валентин Ясинський.

Вірші про Шевченка — це всенародна любов до нього, що підтверджують виконавці Валентин Ясинський, Тетяна Охрімець і Ландрі Еділь (Камерун).

Поезія вічна, коли вона проростає у серцях нащадків. Вірші юних — найкращий пам'ятник поетові: власні твори звучать з вуст Олексія Гурика («Син волі»), Ако Івана (Камерун), Мерілін Мазен (Малайзія), Олени Тодосієнко («Я вірю в майбутнє твоє, Україно»).

Настрій у всіх піднесений, байдужих немає. Слово подяки усім учасникам і присутнім виголошує доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри мовознавства Лариса Азарова. Вдячні Шевченкові усі — він об'єднує нас, вірить у нас і ми повинні здійснити його настанову, щоб «діла добрих оновилися, діла злих загинули».

**Оксана АБРАМЧУК,
старший викладач кафедри мовознавства**

НА ОДИНЦІ З УСІМА

Три години його концерту промайнули як мить, засвідчуючи, що усе на світі відносно. І час насамперед. Стосовно часу, то це те, про що у Ярослава ФІЛІПА запитують часто.

✓ *Закінчив з відзнакою Інститут менеджменту нашого університету за спеціальністю «менеджер з фінансово-кредитної діяльності». Тепер уже сам навчає студентів ВНТУ — старший викладач кафедри фінанси і кредит. Викладає курси: «бухгалтерський облік», «бюджетна система України».*

✓ *Аспірант — пише кандидатську. Тема «Управління основними засобами підприємства». Напрямок наукової роботи — амортизаційна політика підприємства. Автор та співавтор декількох наукових публікацій.*

✓ *Керівник університетської лабораторії виробничої практики менеджерів. Врешті, і усіма турботами й проблемами з її створення переймався та опікувався саме він.*

✓ *Займається бізнесом — невеликим, але серйозним. І досить давно та вдало.*

✓ *Успішно закінчує третій курс Київського національного університету культури і мистецтв.*

— Тож, перше запитання цілком логічне: як усе встигаєш?

— Спокійніше жити мені нецікаво. Спокійніше жити я просто не можу. Отакий шалений ритм — то для мене норма. Концерт щойно відбувся, отож, сьогодні, принаймні, відчитавши пари, немає нагальної потреби бігти в клуб на репетицію. А тому почуваюсь трошки дискомфортно.

Те, чим займаюсь, ніби протилежне одне одному, але насправді взаємодоповнює. У бізнесі прагну запровадити те, чому навчився, здобуваючи фах. Викладаючи, використовую досвід реального бізнесу. Вокал, сцена здорово навчає утримувати аудиторію. Аспірантура — мені цікаво займатися наукою, я продовжую досліджувати те, над чим розпочав працювати ще на третьому курсі.

Що головне для мене, а що другорядне — не можу сказати. Усе однаково важливе. Якщо озирнутися на останні два роки, то дні, коли відпочивав, можна перерахувати. Свято, не свято — працюю.

— А якби можливість повернути час? З таким сценічним хистом і раптом технічний університет...

— Голос мій відбувається лише зараз. І можливо завдяки тому, що у нашому технічному університеті є можливість займатись вокалом, є можливість виходу на сцену. Тож, коли б усе з початку — було б те ж саме. Мама те, що я захоплений сценою, вважає несерйозним. Коли я їхав на вступні іспити до КНУКіМ, то мама сказала: якщо мені потрібно навчатися в університеті мистецтв, я поступлю, якщо ні — то ні. І я поступив. Навіть так склалися обставини, що на день раніше.

— Як усе починалось?

— Я навчався у музичній студії ЗОШ №18, співав у хорі. Але десь у класі 6-му усе полишив. В університеті сцена мене знову захопила. Почалось усе зі «Студентської осені» — конкурсу, який шукає серед першокурсників сценічні таланти і надихає юнь розвивати свої здібності. Ірина Вікторівна РОМАНЕЦЬ, викладачка менеджменту, таки зуміла мене загітувати взяти участь у цьому конкурсі.

Потім був університетський конкурс «Містер Шарм». Я найвищого титулу не здобув, хоча з Андрієм ТРУБНІКОВИМ, який його отримав, набрав однаково кількість балів. Аудиторія оплесками визначала, хто переможець. Тож, я «Віце-містер Шарм ВНТУ-?».

Якщо стосовно родинного впливу, то, кажуть, що дуже гарно співала батькова сестра. А мамина кузина мала голос не згірш Зікіної, але, живучи в селі, якось не вважала за доречно ним перейматися.

— У твоєму репертуарі чітко домінують пісні Леонтєєва і Пугачової.

— Ці виконавці мені найближчі, адже у них кожна пісня — то історія. І вони не просто співають, вони грають, вони переживають кожну пісню. Головне для пісні зміст, гарна мелодія. Якщо це є, то чому її не заспівати? Пісню треба розуміти і відчувати.

У Пугачової і Леонтєєва є для мене ще багато цікавих речей. Спів — це те, що дає мені енергію, бажання жити і працювати. Коли поганий настрій, зачинаюсь у своїй кімнаті, включаю музику. Поспівав із Пугачовою — і усе нормалізувалося.

— Твої сценічні костюми — то, кажуть, власний витвір. До речі, Леонтєєв теж сам собі придумує одяг...

— Він їх тільки придумує, малює. Я ж найчастіше і шию сам. Увесь одяг, в якому був на сцені, сам придумував, і майже усе кроїв, шив сам. Так, як я бачу себе, ніхто мені не допоможе так виглядати. Тоді відчуваєш справжнє задоволення — виходиш на сцену у всьому своєму. До речі, назву концерту «Наедине со всеми» я запозичив у Леонтєєва —

колись, десь у 80-х, він так назвав свій сольний концерт.

— **Які враження від університету Поплавського?**

— Матеріально-технічної бази сподівався кращої, технічних можливостей, апаратури. А викладачі то викликають захоплення, адже це головним чином заслужені чи народні артисти України. Акторську майстерність у нас ведуть актори театру оперети, вони мають чому навчити. Хореографію ведуть хоча молоді, але професійно шикарні хореографи.

У мене у ВНТУ було насичене, надзвичайно цікаве студентське життя. Про нього мені цікаво згадувати, про нього, сподіваюсь, цікаво буде слухати моїм дітям. Тому своїм студентам кажу, аби не лінувались інтенсифікувати свій час. Мені дуже приємно, коли при вході в корпус вимагають показати студентський. Може тому й поступив в університет Поплавського, що не хочу не бути студентом.

— **Маючи уже досить пристойний сценічний досвід (без твоєї участі уже років вісім в університетському клубі не відбувається, вважаєш, жоден мистецький захід) усе ж перед своїм сольним концертом хвилювався?**

— Надзвичайно хвилювався. Адже прийшло дуже багато моїх друзів, які знали, що я співаю, але ніколи не чули мене зі сцени. Хвилювався, чи вистачить сили на три години.

— **Чому саме Катерина БАШТОВА і Юлія КОВАЛЬЧУК — з усіх співаючих студентів університету до участі у своєму концерті ти запросив саме їх.**

— Це дівчата з чудовими вокальними даними. З півпогляду розуміють, що я від них вимагаю, глибоко відчувають те, про що співають. Останнім часом вони обидві вокально помітно виростили. Світлана РИХЛЮК і Олена ПІГУЛЬ, з якими я співав у дуєті раніше, уже закінчили університет. У моєму концерті відбувся дебют Сергія СОЛДАТЕНКА. Його усі добре знають, як нашого чудового звукорежисера, а виявилось, що і співає він пристойно. Принаймні, я вважаю, що Сергій дебют вдався.

На мою думку дуже скрасив концерт шоу-балет «Данс-Едем», яким керує і в якому танцює директор університетського клубу Катерина ФЕДОРЕНКО. Мені дуже сподобалась їх підтанцювка з нашою Олею СЛУЦЬКОЮ на конкурсі «Міс ВНТУ», що відбувся у квітні. Від «Данс-Едем» така потужна позитивна енергетика...

Усім дуже вдячний, усі працювали з величезним бажанням.

— **Глядачі від твого концерту були в захопленні. А як ти сам його оцінюєш?**

— Ще не передивився касету з записом. Хочу подивитися збоку. Помилки, звісно, були. Я по касеті їх вивчатиму. Проаналізую, скажімо, чи правильно працював на камеру.

На сто відсотків задоволений, що витримав три години і морально, і фізично. Для себе усвідомив, що цей рік, коли я і навчався, і працював, для мене не минув намарне.

Цей концерт — це перші квіти, які я отримав за те, що на сцені працюю для глядачів.

Принаймні, усе, що задумав, у мене вийшло. Звісно, ідеї ще будуть, але в цьому концерті я реалізувався цілком.

— **Як плани надалі?**

— Розкрутити себе. Розіслати диски з концертом. Може хтось зацікавиться. Є проблема продюсера.

У нас в університеті досить масштабні мистецькі дійства відбуваються. Доречно було б запрошувати на них представників обласної і міської влади.

Один із хлопців, що співав у моєму концерті реп, Роман ОЛІЙНИК, студент групи ТВ-02 Інституту машинобудування і транспорту, запропонував мені свою авторську пісню. Пристойна попсова річ. Мені сподобалась, працюватиму.

— **Секрет успіху від Ярослава ФІЛІПА. Повторюю запитання, на яке ти відповідає в ефірі однієї з передач телеканалу «ВІТА».**

— Я повторюю свою відповідь — полюбити себе. Кожна людина повинна мати крапельку здорового егоїзму. Тоді іншим буде легше тебе розуміти і поважати.

АРГУМЕНТ ПЕРЕМОГИ ІНІТКІ - МАЙСТЕРНІСТЬ!

В університеті пройшли фінальні студентські ігри Клубу Веселих і Найкмітливіших сезону 2005-2006 навчального року.

У фіналі змагалися команди Інституту будівництва, теплоенергетики та газопостачання, Інституту інформаційних технологій та комп'ютерної інженерії, Інституту машинобудування та транспорту.

Особливість цих ігор - вони проходили вперше після прийняття нового Положення про підготовку і проведення студентських ігор КВН. Це допомогло командам досягти вищого інтелектуального та мистецького рівня жартів, позбутися примітивних дотепів, які раніш інколи траплялися, і захоплення «рекламними темами» тощо.

Фінал КВН засвідчив, що конкурс веселих і найкмітливіших у нашому університеті має гарні перспективи розвитку, що він суттєво допомагає виявляти та розвивати літературно-мистецькі здібності, художні таланти, акторську майстерність студентів.

Активними учасниками свята гумору та кмітливості були глядачі, які гаряче підтримували свої команди.

Переможцем фінальних ігор КВН сезону 2005-2006 навчального року стала команда Інституту інформаційних технологій та комп'ютерної інженерії, головний аргумент якої - майстерність. Друге місце виборола команда Інституту машинобудування та транспорту. Журі відзначило, що гра цієї команди за змістом і настроєм відповідала вимогам, які закладені у понятті «студентська команда». Чудову гру також показала команда Інституту будівництва, теплоенергетики та газопостачання.

Гарного настрою і натхнення вам, веселі й найкмітливіші, аби завжди мали насагу ділитись своїм оптимізмом зі сцени!

Самоврядування

ЛІДЕРСТВО У СТУДЕНТСЬКОМУ СЕРЕДОВИЦІ

У Харкові відбувся Перший Всеукраїнський студентський форум Всеукраїнської студентської ради, котра діє при Міністерстві освіти і науки України. «Лідерство та комунікації в студентському середовищі на сучасному етапі» — така його назва. Вінницьку делегацію склали представники п'яти ВНЗ. Серед них і я, Костянтин КОВАЛЬ, заступник голови Президії студентського самоврядування ВНТУ

250 молодіжних лідерів з усіх областей України зібралися на цей форум, аби обмінятися досвідом та налагодити зв'язки для співробітництва щодо розвитку лідерського потенціалу та комунікацій.

Форум мав на меті підвищити обізнаність студентів, потенційних та нинішніх лідерів органів студентського самоврядування (ОСС), стосовно PR та надати їм кваліфіковану допомогу щодо заснування міцної системи самоврядування у ВНЗ й інформацію про діяльність Всеукраїнської студентської ради (ВСР). На форумі розглядалися проблеми становлення особистості лідера, PR-технології та методів ефективної комунікації зі студентами, а також інституційного розвитку та менеджменту органів студентського самоврядування.

На відкритті форуму були почесні гості: міністр освіти і науки України С. Ніколаєнко, голова секретаріату Всеукраїнської студентської ради І. Слободяник, а також заступник голови Харківської ОДА та голова молодіжної організації Харківського національного економічного університету. Відкрив форум ректор ХНЕУ, доктор економічних наук, професор В. Пономаренко.

Перший день — робота в секціях. Другий день був насичений тренінговими заняттями.

Перший Всеукраїнський студентський форум Всеукраїнської студентської ради прийняв резолюцію, де зазначено пріоритетні напрями діяльності ВСР:

1. Проводити семінари та тренінгові заняття для членів ВСР з проблем лідерства, створення команди, фандрайзингу, інформаційних технологій тощо у студентському середовищі.
2. Створити єдиний інформаційний простір між ОСС, що входять до складу ВСР.
3. Сприяти участі лідерів ОСС у міжнародних проектах.
4. залучати лідерів ОСС до співпраці в комісіях Міністерства сім'ї, молоді та спорту стосовно молодіжної політики.
5. Звернутися до Міністерства освіти і науки України з пропозицією розробити державні програми сприяння вторинній зайнятості студентів за фахом у вільний від навчання час.
6. Ініціювати створення в канікулярний період шкіл навчання та практикування лідерів ОСС для подальшого розвитку ОСС в закладах освіти всіх рівнів.
7. Сприяти створенню структурованих та функціонуючих молодіжних організацій у всіх ВНЗ України.
8. Ініціювати розробку та затвердження положення про систему морального та матеріального заохочення лідерів ОСС у ВНЗ.
9. Взяти за основу діяльності ОСС ідею виховання патріотизму, активізації громадянської позиції та плекання корпоративного підходу у студентів ВНЗ.

Костянтин КОВАЛЬ,
аспірант кафедри РТ, заступник голови Президії студентського самоврядування ВНТУ

31 травня —

Всесвітній день без тютюну

ЕГОЇЗМ

Часто ставлю собі запитання: «Чому люди такі жорстокі? Чому не цінують те, що мають? Чому вважають, що мають право вирішувати за когось? Чому демонструють свою силу, коли є зовсім слабкими?..»

Більшість людей, на жаль, не усвідомлюють того, який вони виграли джек-пот, навіть, не купуючи при цьому білета. Адже найдорожчий джек-пот - це саме життя.

На помилках людина вчиться. Але юнаки і юнки 10-15 років просто не розуміють, де саме помилка. Тут їм мають допомогти дорослі!

Та я, здається, зрозуміла, чому деякі батьки не в змозі допомогти власній дитині:

вони не вважають це помилкою, оскільки самі так робили;

їм просто байдуже — головне своє життя та інтереси.

Кожні батьки по-своєму розуміють «любити дитину».

На мою думку, батьки повинні насамперед розмовляти зі своєю дитиною, аби вона прагнула ділитися своїми проблемами, аби сприймала їх як друзів, радників.

Дуже прикро спостерігати за молодими людьми, у яких все життя попереду, а вони починають руйнувати його шкідливими звичками. Чому? Шкода, яку вони несуть своєму здоров'ю, зараз не відчувається, а пройде десяток років і тоді, можливо, вже буде пізно...

А особливо мене болить душа за дівчат. Хоча, можливо, не стільки за них, адже вони роблять свій вибір. Боляче за їх майбутніх немовлят! Вирішувати за когось ти не маєш права! ЦЕ ЕГОЇЗМ!!! І ЦЕ ЖОРСТОКО!!!

Є безліч причин, з яких дівчата та й хлопці палять:

Хочеться спробувати, а потім невзможі кинути (не вистачає сили волі).

Потрібно «довести свою крутість».

Змушують товариші: «Ти що слабак?»

Байдуже, тобто, всі палять і я буду.

Але чи варто з цих причин руйнувати своє майбутнє? Адже ми відповідальні не лише за себе, а й за власних майбутніх дітей!

СПОРТ

ПЕРЕМОГИ РАДІСНОЇ ДЕНЬ

Традиційна легкоатлетична естафета спортивних організацій Вінниччини, приурочена до Дня Перемоги, проводиться в нашій області з 1947 року. У змаганнях з нагоди святкування 61-ї річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні взяли участь понад 1500 спортсменів ВНЗ, середніх спеціальних навчальних закладів, ПТУ, шкіл Вінниці.

На урочистостях з нагоди її відкриття учасників привітав голова Вінницького міського спортивного комітету Олександр ГУРЕНКО, начальник управління у справах молоді і спорту Олександр КАХНО, ветеран спорту, засновник кафедри фізвиховання у ВДПУ Олександр ГЛУШАК.

В естафетному забігу студенти нашого університету здобули друге місце, поступившись лише «профі» — вихованцям факультету фізичного виховання ВДПУ.

ОДА СТЕПАШКАМ

Нині на Вінниччині колекцію робіт сучасних подільських малярів збирає лише художній музей Центру культурології і виховання студентів нашого університету. А 6 років тому ЦКіВС зініціював, аби вінницькі художники влітку мали змогу безоплатно відпочивати в університетському спортивно-оздоровчому таборі «Супутник», що поблизу села Степашки Гайсинського району. Меценатську ідею підтримав ректорат.

Справжньому митцеві аж ніяк не залишитись байдужим до чарівливої подільської природи, до краси Південного Бугу. Тож, відпочиваючи, художники працюють. Відтворюють пейзажі в околі сіл Степашки і Новоселівка на полотні. У нашому Степашківському живописно-графічному пленері беруть участь найкращі вінницькі майстри образотворчого та декоративно-ужиткового мистецтва. І у вдячність університету за поцінування їх творчості, за сприяння їх роботі залишають в дарунок нашому художньому музеєві когось із своїх робіт, створених під час відпочинку.

А до редакції часопису «Імпульс», як спогад про літо, традиційно приносять свої вдячні відгук про чудовий відпочинок у таборі.

Галина ЯНГОЛЬ, дружина члена Національної спілки художників України Олександра Янголя, пише, «Такий відпочинок додає здоров'я, сил і натхнення на цілий рік. Хочу подякувати директору табору Сергію Костюку, співробітникам Володимирі Тихонову, Світлані Тихоновій, Дмитру Полюшу, Людмилі Волхонській, Анатолію Голубовичу». Пані Галина написала навіть «Оду Степашкам». Емоції, якими наповнена ця поезія, поділяють усі, кому доводилось провести 12 незабутніх днів на березі Ладижинського водосховища у нашому таборі «Супутник».

Студентки ВНТУ у Степашках

РАБОТА FLEXTRONICS

Design Ukraine

Крупная софтверная компания приглашает на постоянную работу в винницкий офис программистов:

C++ **.NET**
JAVA **WEB**

Условия работы:

- современный офис;
- стартовый оклад от 1000 до 2500 грн по результату собеседования;
- социальный пакет;
- профессиональный и карьерный рост;
- обучение и стажировка за рубежом.

К сотрудничеству также приглашаются соискатели из других городов, готовые переехать в Винницу.

Резюме направляйте:

e-mail: cv-vin@ua.flextronics.com

или заполните анкету на сайте

<http://www.flextronicsdesign.com.ua>

(ВАКАНСИИ)

Редколегія:

Т. Б. Буяльська
(головний редактор)

І. П. Зянько
(редактор)

П. Г. Гордійчук
(відпов. секретар)

Г. М. Багдасар'ян
(техн. редактор)

Б. І. Мокін

С. В. Юхимчук,

М. П. Свіридов,

Л. І. Волхонська,

Г. П. Котлярова,

Т. С. Криклива,

М. П. Стрельбицький.

Адреса редакції:

21021, м. Вінниця,
Хмельницьке шосе, 95,
корп. «2», кімн. 2218

Телефони:

внутрішній — 22-68
з міста — 44-02-68

«Імпульс» — щомісячник
Вінницького національного технічного університету.

Свідоцтво про державну реєстрацію
ВЦ № 424 від 29.12.2000 р.

Зверстано у видавництві ВНТУ
«УНІВЕРСУМ-Вінниця»

м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 93,
головний корпус, кімн. 114, тел. 44-05-32

Комп'ютерна верстка — Криклива Т. С.
Кушнір О. О.

Підписано до друку .10.04. Формат 29,7×42 1/2.

Наклад 625 прим. Зам. № 2006-163

Віддруковано у комп'ютерному інформаційно-видавничому центрі ВНТУ
м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 93, головний корпус, 1-й поверх, тел. 44-01-59